

SARA STORM

Kesämummo

Sara Storm

Kesänummo

SAGA Egmont

Kesämummo

Cover image: Midjourney

Copyright ©2024, 2025 Sara Storm and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727273464

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2., DK-1120 Copenhagen

1. Pidä perhosesi!

– Mitä jos minä laitan meille mannapuuroa? Mirja ehdotti ja avasi kaapin oven. – Vai löytyyköhän sinulta mannaryynejä? Jotkut ajattelevat, että mannapuuro on lapsia varten, mutta kyllähän se aikuisillekin maistuu. Sen voi vaikka tehdä omenamehuun ja syödä maidon kanssa...

Mirjan jutustelu keskeytyi, kun hän oli näkevinään ilmassa jotain kummallista. Räpyttelyä. Niin nopeaa, että se katosi yhtä pian kuin oli ilmaantunutkin.

– Älä nyt luule, että olen seonnut, mutta minä olin näkevinäni perhosen, hän kertoi ihmetellen. – Täällä sisällä. Ihan kuin se olisi tullut jauhokaapista.

Timo nosti katseensa sanomalehdestä, jota oli ollut lukemassa pöydän ääressä, ja hymyili.

– Joo, niitä on alkanut täällä pörrätä. Pieniä harmaita perhoseja, hän selitti. – Pitävät majapaikkaansa täällä keittiössä.

– Vai sellaista, Mirja ihmetteli ja jatkoi kaapin tutkimista. Sieltä löytyi kuin löytyikin puolikas pussi mannaryynejä. Niiden

parasta ennen -päiväys oli mennyt yli kolme vuotta sitten. Liisa-Maijan ostamia, eikä Timo ollut niihin yksin jäätyään koskenut, Mirja päätteli. Timon vaimon poismenosta oli neljä vuotta aikaa.

Mirja kurkisti mannaryynipussiin. Vaaleiden suurimoiden seassa näkyi jotain ylimääräistä. Se oli lihava toukka! Mirja pais-kasi pussin käsistään tiskipöydälle inhoten.

– Ryynejä löytyi, mutta ne ovat käyttökelvottomia, hän tiedotti. – Siellä on jotain toukkia.

– Voi harmi. Olisi varmaan pitänyt sulkea pussit paremmin, Timo arveli.

Mirja tutki kaapin muutkin pussit. Myös vehnäjauhojen ja maissijauhojen seassa näkyi ötököitä. Häntä alkoi iljettää toden teolla. Ei siitä ollut kuin pari päivää, kun hän oli laittanut yhdessä Timon kanssa täällä ruokaa – ja suurustanut kastikkeeseen juuri noilla jauhoilla. Hyi olkoon!

– Kaikki nämä avonaiset jauhopussit täytyy hävittää, Mirja määräsi. – Ostetaan tilalle uudet jauhot ja suljetaan ne kannelli-siin purkkeihin.

– Hmm, joo, näinpä se täytyy tehdä, Timo myönteli ja oli taas syventynyt lehteensä.

Mirja käänsi uunin kuumenemaan. Puuroa ei nyt saatu, joten välipalaksi voisi tehdä vaikka muutaman lämpimän voileivän.

Ennen kuin hän alkoi etsiä voileipätarpeita esille, hän nouti puhelimensa ja istahti pöydän ääreen. Pienen sähläämisen jälkeen hän oli oppinut käyttämään älypuhelin-taan, eikä olisi enää luopunut siitä. Internetistä pystyi niin nopeasti ja kätevästi tarkistamaan mitä tahansa tietoa, vaikka olisi ollut missä. Jos teksti oli liian pientä ikänäköisille silmille, sitä pystyi kahden sormen pyyhkäisyllä näppärästi suurentamaan.

Keittiön tuhohyönteiset, Mirja kirjoitti hakukoneeseen, ja heti

löytyi tuloksia. Parin minuutin päästä hän pani puhelimen pois ja ilmoitti Timolle, että nyt alkaisi keittiön suursiivous.

– Mitä, minkä takia? Timo hämmästyí. – Eikö meidän pitänyt syödä jotain välipalaa?

– Välipala saa nyt odottaa. Ei me täällä tuhohyönteisten keskellä aleta mitään syödä, Mirja määräsi topakasti. – Haepas siivousrättejä ja jotain pesuainetta. Minä alan tyhjentää kaappeja.

Timo ei liikahtanutkaan.

– Sen yhden toukanko takia sinä noin pillastuit? hän kummas-teli. – Tuskin se nyt on kovin vaarallinen. Heitetään jauhot pois ja sillä hyvä.

Juuri sillä hetkellä jotain pientä ja harmaata mennä lepatteli Mirjan pään ohi. Mirja tempaisi käteensä Timon sanomalehden, kiersi sen rullalle ja livautti. Pam! Harmaa perhonen muuttui tummanpuhuvaksi läikäksi valkoiseen kaapin oveen.

– Minkä takia sinä noin teit? Timo huudahti pahastuneella äänellä.

– Mitään muutakaan ei ollut käden ulottuvilla, Mirja pahoit-teli ja avasi lehden rullalta. – Kyllä tätä vielä voi ihan hyvin lukea.

– En minä sitä lehteä tarkoittanut, vaan perhosta. Mitä pahaa se sinulle oli tehnyt? Timo tivasi.

– Voi pyhä yksinkertaisuus, Mirja manasi. – Etkö sinä ymmär-tänyt, että niistä toukista, jotka ahmivat jauhoja, kuoriutuu noita perhosia? Ja ne perhoset taas munivat ja siitä tulee lisää toukkia! Jauhokoisa, se on tämä tuholainen nimeltään, minä juuri äsken tarkistin netistä.

– Aijaa...

Timo rapsutteli sänkistä leukaansa ja näytti siltä, ettei tosiaan ollut tullut ajatelleeksi sitä asiaa. Lapsellinen mies, Mirja ajatteli äkäisesti.

Mirjan komennossa alkoi kaappien puhdistus. He nostelivat kaikki pussit ja paketit pöydälle ja pyyhkivät sitten hyllyt huolella. Niille oli varissut kosolti jauhoja ja ryynejä.

– Täällä on ollut ötököillä herkkupäivät, Mirja huokaili harmissaan siitä, ettei ollut aiemmin huomannut, missä kunnossa Timon kaapit olivat. – Ei ihme, että ovat kasvattaneet perhettä.

Hyllytasolta ja kaappien seinistä löytyi parin elävän toukan lisäksi harsoisia jäänteitä koteloista, joista perhoset olivat kuoriutuneet. Mirjaa ällötti koko ajan enemmän. Hän hinkkasi ja jynssäsi hiki päässä. Onneksi kaappeja oli vain kaksi ja heitäkin kaksi, joten urakka ei kestänyt tolkuttoman kauaa. Molempien vatsa kurisi, kun he panivat rätit pois ja alkoivat vihdoinkin laittaa välipalaa.

He päälystivät leivät yhdessä makkaralla, juustolla ja paprikalla, ja Mirja nosti ne uuniin. Timo alkoi keittää kahvia.

Kun Mirja avasi astiakaapin kattaakseen heille kahvimukit ja leipälautaset, lehahti vastaan jotain pientä ja harmaata – perhonen.

– Ei ole totta, hän parahti. – Pitävätkö ne majaansa täälläkin?

Sanomalehti sai taas toimia surma-aseena, eikä Timokaan tällä kertaa alkanut pahoitella perhosen kohtaloa.

– Tämä astiakaappikin on tyhjennettävä ja pestävä, Mirja sanoi.

– Ei kai, Timo huokaisi. – Kyllä tuo perhonen oli varmaan vain käyttämässä siellä, josko löytäisi ruokaa, kun varsinainen ravintola pantiin kiinni.

Mirja oli jo nostanut astiakaapeista juomalaseja ja tarkasteli niitä auringonvaloa vasten suu tiukkana viivana.

– Näiden pohjalla on pientä mustaa murenaa. Mitähän se on?

– Jos se on jäänyt tiskikoneesta, Timo arveli. – Joskus se on vähän laiskalla tuulella.

– Minä taas epäilen, että nämä ovat jauhokoisan toukkien kakkaa, Mirja sanoi. – Minä en suostu tällaisista astioista syömään enkä juomaan yhtikäs mitään!

– Kai voidaan sentään syödä ensin ja vasta sitten siivota?

– Ennen kuin leivät ovat valmiita, ehditään hyvin aloittaa.

Timo ei alkanut väittää vastaan, vaikka näyttikin happamalta lähtiessään noutamaan siivousrättejä ja pesuaineita takaisin. Mirja nosteli astioita pöydälle inhosta kiljahdellen. Mukin kyljessä kömpi toukka, ja lautasen reunassa roikkui toinen kotelonsa sisällä! Hän murskasi ne säälimättä talouspaperinpalan sisälle.

– Kyllä sinä minusta hiukan ylireagoit tässä, Timo alkoi arvostella. – Ettei vain olisi niin, että näitä ötököitä on vähän jokaisessa suomalaisessa kodissa, mutta ihmiset eivät huomaa tai eivät välitä.

– Minun keittiössäni ei ainakaan ole, Mirja puuskahti ja heilutti rättiään vihaisesti. Niin monena aamuna ja päivänä hän oli tässä huushollissa kahvia juonut ja ruokaa syönyt. Montakohan toukkaa ja koteloa tai paljonko toukankakkaa hän oli mahtanut tulla samalla nielleeksi? Oksetti ajatellakin sitä!

– No, kyllä ne varmaan nyt häviävät, kun niiltä lähti ruuat, Timo sanoi. – On noita perhosia tässä jo pari viikkoa lennellyt. Täytyy myöntää, ettei ole tullut mieleenkään, että ne olisivat joutain tuholaisia. Meinasin tässä pari päivää sitten pojallekin laskea leikkiä, että nyt olen sitten viimeinkin hankkinut itselleni lemmikkejä. Sehän aina minulle jankkaa, että minun pitäisi ottaa vaikka kissa, etten olisi niin yksin.

– Ethän sinä yksin ole, Mirja huomautti. – Onhan sinulla minut.

Hän vilkaisi Timoa, eikä miehen ilmeestä voinut erehtyä. Se oli vaivautunut. Mirjan rättikäsi pysähtyi.

– Paitsi että sitä ne eivät tiedä, sinun poikasi ja tyttäresi. Sinä et ole vielääkään kertonut minusta Tuomakselle ja Annalle, eikö niin?

– Niin. Enpä ole tullut kertoneeksi, Timo myönsi vaikean näköisenä.

Mirja pudotti siivousrättinsä työpöydälle. Hän tuijotti miestä, tuota miestä, jonka oli ajatellut tulleen elämänsä kuin taivaan lahjana vähän yli vuosi sitten. Miestä, joka oli pujahtanut seurakuntatalon eteiseen ja jäänyt sinne seisoskelemaan orvon näköisenä, kun turvapaikanhakijoiden tukiryhmän kokous oli almassa.

Kahvipannua keittiöstä noutanut Mirja oli hänet huomannut ja mennyt kysymään, minne mies oli tulossa. Ryhmän kokoukseen, oli Timo vastannut. Hän oli nähnyt ilmoituksen lehdessä ja ajatellut, että voisihan hänestäkin ehkä jotain apua olla, pari vuotta sitten eläköityneestä leskimiehestä, jolla oli ylimääräistä aikaa. Johan toki, Mirja oli sanonut ja napannut miestä hihasta.

Yhdessä he olivat lajitelleet vaatteita ja muuta lahjoitustavaraa. Timo oli ajanut pakettiautoa, kun he olivat kuljettaneet niitä vastaanottokeskukseen. Mirja oli kahvittanut porukkaa, kun Timo oli yhdessä turvapaikanhakijoiden kanssa kunnostanut huonekaluja vastaanottokeskuksen pihaverstaassa. Tätä kaikkea oli kestänyt monta kuukautta, niin kauan kuin vastaanottokeskus paikkakunnalla toimi, ja siinä sivussa oli heistä kahdesta tullut pari. Ensin työpari, ja sitten enemmän.

Timo oli mies, josta hän oli ensin ajatellut, että tällä oli kivat, iloiset silmät, mutta että mies taisi olla melkoinen vässykkä, ei alkuunkaan hänen makuunsa. Mirja oli ollut väärässä. Timo ei

tehnyt itsestään numeroa, se oli totta, mutta päivä päivältä Mirja oli huomannut arvostavansa yhä enemmän tämän rauhallista, hötkyilemätöntä temperamenttia ja lempeää luonnetta.

Kohta oli vietetty vapaa-aikaa yhdessä muutenkin kuin avustustöissä, ja Mirja oli nopeasti tajunnut, että juuri tätä hän oli ollut vailla, vaikkei sitä ollut kunnolla hoksannutkaan. Hän oli avioeronsa jälkeen ollut sitä mieltä, että yksin eläminen sopi hänelle mainiosti. Kymmenen vuoden yksinelon jälkeen yhteinen touhuaminen toisen kanssa oli kuitenkin herättänyt hänet eloon uudella tavalla. Maailma oli saanut lisää värejä. Ei ollut enää niitä harmaita päiviä, joita välillä oli viikkoon tupannut väkisinkin pujahtamaan.

He olivat muutamaan otteeseen puhuneet jo yhteen muutostakin. Hassuahan se oli kahta huushollia ylläpitää, kun he suurimman osan viikosta yöpyivät vain toisessa asunnossa. Harvat olivat ne kerrat, kun he viime kuukausina olivat nukkuneet erillään. Yleensä se liittyi siihen, että jommankumman aikuisia lapsia oli kyläilemässä. Mirjan tytär ja poika olivat toki molemmat jo Timon tavanneet, istuneet samassa kahvipöydässä ja tutustuneet.

Timon lasten ja Mirjan tilanne oli toinen. Mirja oli kuullut Annan ja Tuomaksen elämästä vuoden aikana yhtä sun toista, mutta ei ollut nähnyt näistä vilaustakaan. ”Kohta teidänkin pitää tutustua”, oli Timo maininnut monta kertaa, mutta siihen se oli jäänyt, vaikka Mirja oli joskus varovasti asiasta muistutellut. Nyt sitten selvisi, että Tuomas ja Anna eivät edelleenkään tienneet hänestä yhtikäs mitään. Eivät edes sitä, että hän oli olemassa.

– Mitä tämä oikein tarkoittaa? Mirja kysyi vihaisella äänellä.

Timo näytti pelästyneeltä.

– Miten niin?

– Mikset sinä esittele minua lapsillesi? Häpeätkö sinä minua?

– Minkä takia häpeäisin, en tietenkään! Se on vain... Kyllä sinä tiedät. Tämä on vaikea asia, Timo huokaili ja väenteli käsiään, yritti hakea Mirjan silmistä ymmärrystä. Mirjasta kuitenkin tuntui, että nyt se oli loppu.

– Liisa-Maijan kuolemasta on neljä vuotta. Luuletko sinä, että lastesi mielestä sinun kuuluu edelleen olla sureva leski? Mirja tiukkasi.

Nyt Timon kasvoille laskeutui loukkaantunut ilme.

– Olenhan minä, hän sanoi. – Minä tulen aina suremaan Liisa-Maijan menettämistä, niin kuin lapsetkin. Ei se asia mihinkään muutu, vaikka aikaa kuluu kuinka. Hän oli meille valtavan rakas ja tärkeä ihminen.

Mirja tunsu punehtuvansa. Hän ei voinut olla kuulematta Timon puheessa sellaistaakin, mitä mies ei ollut sanonut: Liisa-Maija oli ollut tärkeä, ja Mirja oli tähän verrattuna aivan mitätön tapaus.

– Jospa minä sitten tästä poistun ja jätän sinut suremaan rauhassa, Mirja tiuskaisi ja suuntasi ulos keittiöstä. – Anteeksi häiriö!

Hän marssi samaa tietä eteiseen ja kiskaisi takin päälleen.

– Mirja, mihin sinä nyt lähdet? Timo huuteli keittiöstä. – Leivätkin ovat uunissa, tule nyt syömään äläkä mene mihinkään!

– Syö yksinäsi! Mirja kivahti ja sieppasi käsilaukkunsa naulakosta. – Tai jospa johonkin nurkkaan jäi vielä henkiin yksi harmaa tuholaisperhonen, se voi tulla ruokaseuraksi! Kyllä sille varmasti leipä maistuu!

– Mirja, älä nyt –

Ovi sulkeutui Mirjan perässä, ja loput Timon kommentista hukkui sen paukahdukseen. Kosmetiikkalaukku jäi kylpyhuoneeseen, Mirja muisti lähtiessään kävelemään, mutta ei kääntynyt takaisin. Hammasharjoja, kasvovoiteita ja meikkejä sai onneksi uusia. Ja ehkä miehiäkin.

Ikimuistoisia kesähetkiä.

Rattoisia eläkepäiviä viettävä Mirja on tavannut hurmaavan Timon, ja suhde kukoistaa. Kun kuitenkin käy ilmi, ettei mies ole kertonut suhteesta lapsilleen, on pettymys Mirjalle suuri. Kesän kynnyksellä Mirja päättää tehdä kunnon irtioton ja vastaa lehdestä lukemaansa ilmoitukseen, jossa etsitään kesämummoa taiteilijaperheeseen.

Elämä boheemin perheen kesämummona on täynnä kommelluksia. Uudella paikkakunnalla Mirja tutustuu myös huvilanomistaja Ilmariin ja yrmeään naapuriin Heimoon. Silti ajatus Timosta kolkuttelee edelleen mielessä. Tuoko kesä Mirjalle mukanaan oikean rakkauden?

Sara Storm on helsinkiläinen vapaa toimittaja ja kirjoittaja. Hän puolustaa intohimoisesti onnellisia loppuja ja sekoaa hetkeksi aina nähdessään koiranpennun tai bébé-leivoksen.